

ad 13/

Úvaha na téma „ **Moje osobní motivace k výkonu funkce generálního ředitele ČT**“:

Prostě nepatřím k lidem, kterým stačí zahrádka, leštění auta, každodenní zahulená hospoda, sbírání známek, hra v šachy, cestování po zámcích a hradech, počítačové hry, golf a podobně do nekonečna. Mě zajímá jak žiju, jak žije moje rodina, lidi ve městě kde bydlím, jak tu v České republice trávíme život. Tím zase více, když jsem projel nějaký kus světa (Afrika, Asie, Evropa). Ještě navíc – když jsem geograf, ekolog a tuto práci bez elementárních znalostí života a díla nejmoudřejších lidí lidstva – i filosofů , nelze dělat, pak ovšem zanedbanost vůči společensko-politickému dění v zemi, ve které žiji a zemřu nemohu akceptovat. Jsem tudíž svéprávným občanem této země a mám právo dnes – v relativně fungující demokracii se k tomuto dění – společensko-politickému – vyjadřovat a ho tvořit. Ještě jsem to nikde nenapsal – ale tento můj občanský postoj k životu byl jedním ze dvou důvodů proč jsem z této země v roce 1982, po vojně neemigroval se svým kámošem, ten to udělal a od té doby žije v Kanadě. Jako občan bez přiměřené pracovní pozice nemám šanci cokoli zlepšit v zemi, tedy – nejenom já ale nikdo v mém postavení.

Z pozice g.ř. České televize ovšem toto ovlivnění jest reálné.

Nejdůležitější motivací proto pro mne – abych se přihlásil do tohoto výběrového řízení je to, **že budu moci přispět k morální obrodě tohoto národa, k morální obrodě občanů této republiky.**

Situace ve společnosti je velmi špatná, objektivizovaná vyjádřeními spousty kompetentních osob i institucí naší země, ale nejenom zde – zevnitřku, ale i vyjádřeními k naší věci – ze zahraničí. O tom nelze polemizovat. Já tato vyjádření беру nesmírně vážně.

Televize je dnes – nevím jak za deset let (ale to neví nikdo), stále tím nejdůležitějším médiem, které neuvěřitelně ovlivňuje myšlení, podvědomí i samotné konání občanů Česka. Nejdůležitějším médiem.

Bohužel, transformace z neřádu do stávající relativní demokracie zaznamenává mnoho nedostatků i tím, že ti co slibovali a slibují se neustále drží hesla – je lépe veřejné mínění řídit než se mu podřizovat.

Nu a k tomu řízení mají dnešní parlamentní strany českou televizi, která tak neplní funkci – deklarovanou v zákoně – opravdové veřejnoprávní instituce. Je vybudován institut, který implementuje částí veřejnosti zdání toho, že co není v televizi, neexistuje, co se řekne v televizi – je skutečnost – je pravdou. Tomu tak není a v bodě 14 nastíním co bych chtěl změnit.

V té nekonečně šíři aspektů života jedince a společnosti není nic důležitějšího než podržení základních morálních hodnot. Nežijeme zde v srdci Evropy v krizi, vymyšlené televizemi a médii, žijeme v morální krizi jedince i národa a naše situace je tím horší, že to není jen problém naší republiky, ale tím, že jsme součástí vyššího celku EU její morální krize doléhá z tohoto společenství i na nás.

Veřejnoprávní televize (VPT) o tom u nás mlčí, jako by se nás to netýkalo, relativizuje cokoli, pravdu, lež, dobro i zlo. Velká část národa, který není zvyklý žít v institucionalizované demokracii se s tím neumí vypořádat. Rezignuje tak na svá občanská práva – i povinnosti (o kterých se vůbec v ČT takřka nemluví).

Mé představy o fungování VPT, tak jsou odlišné od té manipulace, kterou dnes a denně můžeme vidět na obrazovkách při přepnutí na kanál ČT 1 (ČT 24 včetně), ale často i ČT 2. Tedy – já se nemohu, vážení, hlásit do jakékoli soukromé televize na stejnou pozici – jako u VPT české, to právě nikoli. Tam jim nemám co říci, to je věcí majitelů a dodržování zákonů v dané zemi. VPT česká však nepatří žádné politické straně či stranám, žádnému občanskému sdružení, žádné radě televizní natož tak řediteli této VPT či nějaké osobě, nějaké firmě. VPT by nemělo jít o obchod, o kšeft.

Tato poslední věta je přirozeně velmi revoluční, rozvinuji ještě v bodě 14.

Jenom mé životní zkušenosti, znalosti a dosavadní způsob života mě tedy opravňují k tomu, abych si dovolil se přihlásit do takového výběrového řízení.

Rozhodnutí nebylo nesnadné – laťka totiž nasazená na toto místo je velmi nízko, vždyť se jen podívejme co za lidi si dovolili řídit VPT českou (vlastně nejde jen o posledních 20 let, za bolšánů to prostě nešlo – tedy česká VPT nebyla nikdy skutečně VPT); to jsou přeci otřesné případy, a je to vizitka nejenom těch lidí, kteří si to dovolili, ale především těch co jim tuto posici vykonávat umožnili.

Ano, tedy, já chci sloužit občanům této země, chtěl bych přispět k tomu, aby si byli v daleko větší míře než dosud – vědomi, že tato země může být v jejich rukou.

Já proto musel k tomuto rozhodnutí dospět, dorůst (i tato funkce by podle mého názoru měla být podmíněna věkem, tak jako je tomu u některých posic v naší ústavě).

Je otázkou existuje-li silnější motivace k výkonu této posice – než kterou jsem uvedl. Takže, je tu otázka konkrétní: kdo má silnější, větší motivaci k výkonu této práce než uvádím já?

Nutno přidat i realitu dneška – druhou mou snahou, motivací – získat tuto práci je pochopitelně – mít práci a žít se za peníze získané prací. Toto opět v naší zemi stále ještě není samozřejmé.

Byl by to protimluv, kdybych na jedné straně hovořil o tom, že mé životní zkušenosti a znalost Česka mě opravňuje na tuto posici se hlásit – a na druhé straně nevidět co se tu děje. Ne, nejsem naivní ani nemám žádné iluze ohledně tajemna kolem volby či jmenování g.ř. ČT. Ze zákona, který si udělali, ho jmenuje Rada ČT, ta není průřezem společnosti. Členů politických stran a hnutí je v České republice do 250 000, občanů, svéprávných voličů je ale 8 500 000. Ten nepoměr je u nás fatální. Přesto jenom několik málo jedinců v podstatě – jmenuje tuto Radu, která nasadí nakonec člověka, který parlamentu nemůže dnes odporovat. Tou institucionalizovanou demokracií, však lze alespoň dosíci toho, že příslušní by si měli přečíst i můj text a zamyslet se nad sebou – že i oni se podílí na stavu, ve kterém naše společnost je.

Vysunutím do této posice opět nějakého 30, 40-letého hašaširu bez názoru, bude pokračováním, bude příspěvek k prohlubování morální krize českého národa.